ROMÂNIA — ITALIA 0-1

UN ATAC FALIMENTAR ÎNTR-UN ANSAMBLU MODEST

Nu! Nu e vorba de a ne descuraja. Dar nici n-are vreun rost să încercăm a ne îmbăta cu apă rece... De aceea, vom începe comentariul nostru asupra meciului cu Italia, cu un fragment din filmul, mai puțin cunoscut spectatorilor dar uneori mai elocvent decît cele 90 de minute de joc, ruiat după meci, la cabine.

În vestiarul nostru. Insatisfacție — ca să zicem așa — deplină. Adică și pentru rezultat și pentru comportarea unor jucători luați în parte și pentru jocul echipei ca atare. Încercarea de recăpătare a încrederii a eșuat, așadar. Și cu toate acestea, de prin colțurile vestiarului, de sub prosoapele ude, se aud voci: **„Arbitrul ne-a pierdut meciul!"** sau **„Dacă dădea 11 metri la hențul lui Gori..."** sau **„Ce poți face cînd ai 12 adversari..."**

E cel puțin neplăcut să auzi asemenea lucruri, asemenea încercări de a eluda, prin subterfugii de circumstanță, niște adevăruri profunde. Bun! Să zicem că arbitrul ne acorda cele două lovituri de la 11 metri, sau numai una, și n-am fi pierdut meciul cu Italia. Ce-ar fi însemnat asta? Că „sîntem buni"? Că, deci, dracul nu e așa de negru?... Să fim serioși și să mărturisim că **meciul cu Italia ne-a făcut — în fond — un mare serviciu.** Și anume:

Cunoșteam slăbiciunile fotbalului nostru și de aceea nu ne făceam prea multe iluzii pentru viitorul imediat. Dar, nu puțini dintre noi erau dispuși să vadă în rezultatul de la Zürich **numai doza sa de accidental, rezumată eventual la proporțiile scorului, ignorînd bazele sale autentice.** Meciul cu Italia, dacă l-am fi cîștigat, ne-ar fi putut duce către derută, eventual către **concesii făcute exigenței și judecății lucide.**

S-ar fi putut pune înfrîngerea de la Zürich doar pe seama unei selecții greșite, opunînd-i-se cea nouă. (Nu prea mult diferită, însă, din moment ce duminică au jucat nu mai puțin de opt din oamenii prezenți și în lotul care s-a deplasat în Elveția).

S-ar fi putut pune acel 1-7 numai pe seama greșelilor antrenorilor de atunci, opunînd-se cu superioară, formula cvintetului alcătuit ad-hoc, discutabilă și ea, după părerea noastră.

S-ar fi putut aluneca din nou, pe drumul înșelător al aprecierilor de tot felul, făcute plecînd doar de la compararea și absolutizarea rezultatelor.

Există, deci, acest pericol.

Dar iată că am pierdut meciul cu Italia. **Și l-am pierdut pe drept; pentru că adversarii noștri au fost mai buni, pentru că noi am jucat slab.** Chiar neașteptat de slab, fie-ne permis s-o spunem. Dacă au știut fotbal mai mulți decît oamenii aliniați de Valcareggi, ne așteptam cel puțin să vedem echipa noastră luptînd mai mult decît cei 11 peninsulari. Încercînd din răsputeri să-i facă pe oaspeți să plece steagul, cu arma care, în trecut, ne-a permis să-i învingem pe portughezi, pe spanioli, pe uruguayeni: elanul, vioiciunea, risipa de energie, inventivitatea. Cu aceste atribute am obținut victorii, reale și de necontestat, împotriva unor echipe de valoare, fără să avem în fond un fotbal superior acestora.

De data aceasta, **n-am avut însă nici acest aliat,** un aliat deosebit de ușor de apropiat, cu cît — de fapt — cîștigarea lui nu depindea decît de noi. **Un aliat pe care nu l-am refuzat singuri.**

Ne-a afectat profund Zürich-ul. Dar, dacă e să privim lucrurile în față, **parcă și mai mult trebuie să ne dea de gîndit meciul cu Italia. Pentru că el a limpezit orice ceață, pentru că ne-a distrus orice crustă de auto-îngăduință față de noi înșine, prezentîndu-ne lucrurile în nuda lor realitate.** Iată de ce spunem în încheiere că înfrîngerea de duminică ne face de fapt un serviciu. Recunoscînd slăbiciunile fotbalului nostru, fără subterfugii și fără rezerve vom putea porni mai bine la treabă și vom putea păși spre o reconstrucție pe care o privim cu deplină încredere, pornind de la convingerea că avem resurse, avem posibilități.

Să vorbim acum despre meciul cu Italia, privindu-l ca întrecere fotbalistică în sine. N-a fost ceea ce ne așteptam, n-a fost „un meci mare". Nivelul spectacular, redus. Oaspeții au jucat economic, pentru un meci egal iar în final, cînd au văzut că pot obține chiar mai mult, au apăsat pedala de accelerație și ne-au depășit. Ba, dacă ne este permisă o comparație automobilistică, au și semnalat din timp că urmează depășirea, intensificîndu-și acțiunile cu vreo zece minute înainte de gol; au dat golul și apoi și-au urmat, cuminte și sigur, rulajul pe dreapta soselei...

Cum n-avem intenția de a vorbi prea mult despre italieni, vom mai spune despre ei, înainte de a trece la echipa noastră, că ne-au demonstrat din plin marele adevăr al fotbalului modern: **universalitatea jucătorului.** N-o să lungim fraza. Ce s-o mai lungim, ce ne-ar mai putea spune ea, cînd fundașul central Bertini marchează din acțiune, cînd fundașii Gori și Facchetti atacă cursiv, driblează și trag la poartă din cursă, cînd extremul stînga Pascutti respinge cu capul de pe linia de 6 metri pe Rivera, în careul său, deposedează un atacant advers?

Să mai notăm **tehnica individuală** a oaspeților, **cursivitatea și omogenitatea jocului lor,** mișcarea „în bloc" a întregii formații și să trecem la echipa noastră.

Am început jucînd **nepermis de timid.** Unde a fost startul nostru furtunos, cu care ne încovoiam adversarul din primele minute? Am dominat, e drept, teritorial. Dar am făcut atîta abuz de **pase laterale și chiar înapoi,** de parcă noi jucam la meci nul! Italienii ne așteptau la marginea careului și ne retrimeteau la mijlocul terenului, înainte de a apuca să creăm faze periculoase, înainte de așa numita „pasă decisivă", că să nu mai vorbim de șut. Duminică s-a șutat la poartă extrem de puțin. E aproape de necrezut că la noi acasă am tras **un singur șut pe spațiul porții, în 90 de minute!** Cel mai slab **compartiment a fost atacul.** Pe aripi am fost ca și inexistenți (și aici ar fi trebuit să insistăm, în condițiile apărării aglomerate practicate de italieni). Lucescu fiind mult sub nivelul său iar Nunweiller VI risipindu-și forțele la mijlocul terenului sau în conducerea prelungită a mingii. În perioada de mai netă dominare a echipei române (primele 20 de minute ale reprizei secunde) cînd Nunweiller VI a acționat mai mult pe extremă, au apărut și fazele mai periculoase. Cuplul Dumitriu II — Ion Ionescu n-a fost, de fapt, tocmai ceea ce trebuia să fie: un cuplu! Ei au avut unele încercări individuale; dar duminică au jucat de parcă cineva le-ar fi spus tocmai... să se evite! De neînțeles...

Este adevărat că în ideea tactică a antrenorilor capitolul ofensivă avea înscrisă prinire „slujitori" și pe Ghergheli și Năftănăilă. Primul a muncit enorm, dar e greu să străpungi betonul venind tocmai de la centru; cel de-al doilea a făcut un meci sters, confuz. Singurul compartiment care n-a scos în evidență lacune a fost apărarea în care — ca o compensație pentru amărăciunile acestui meci — am avut surpriza plăcută de a-l descoperi pe Rădu-

canu și a-l redescoperi pe Barbu. Cînd spunem că ne-a satisfăcut apărarea, nu uităm însă că nici italienii n-au solicitat-o prea mult. Și nu uităm nici faptul că 10—15 minute de „forcing" al „squadrei azzurra" au fost de ajuns pentru a-i aduce acesteia un gol.

Pentru a încheia, două vorbe despre selecție. De regulă, cînd ai cîștigat, selecția e bună; cînd ai pierdut, era mai bun „X", trebuia încercat „Y".

De data aceasta iată ce avem de spus:

Selecția s-a făcut pe baza unei consultări largi, cu antrenori, cu specialiști, cu ziariști. S-a alcătuit un lot larg, s-au făcut trieri. S-au ținut conferințe de presă, echipa n-a fost emanația unor conferințe de birou, ținute după ușă cu capitonate, a fost anunțată din timp. În orice caz, e fost o echipă împotriva căreia n-am auzit voci ridicînd-se. Și dacă nici această echipă n-a mers, n-a mers pentru că, vorba cuiva, „asta-i marfa"...

Îi spuneam ziaristului italian Giulio Turrini că — spre deosebire de meciul de la Zürich — de această dată „unsprezecele" nostru n-a mai fost contestat. El ne întreba dacă avem totuși atîția jucători de clasă încît să ne permitem să nu folosim jucători cu calități recunoscute, confirmate și în cîta pe Dobrin, Pîrcălab și Frățilă... N-am mai întins discuția...

Omărîtoare. Nu ne așteptam să vină atîta lume pe stadion.

Numărul spectatorilor, chiar la partidele inter-țări, era în scădere încă de anul trecut. În plus, era și acea atmosferă apăsătoare de după Zürich, era și căldura toridă care a izbucnit ca dintr-un cuptor în acest sfîrșit de iunie, era și televiziunea, erau și tranzistoarele pe care le poți asculta în răcoarea Snagovului...

Și totuși! Stadionul a fost plin! **Iubitorul fotbalului a ținut să fie alături de echipa națională în aceste momente. Fotbalul nostru are prieteni mulți, devotați, fideli. Și tocmai de aceea noi avem mai departe încredere necinitită în posibilitățile fotbalului românesc.**

Căci pertru milioane de oameni, fotbalul nostru este copilul drag, pe care te superi, îl dojenești, îl mai tragi de urechi, dar nu l-ai abandona niciodată.

Radu URZICEANU

Balonul înconjurat de privirile — care de care mai îngrijată sau mai dornică — a opt jucători. Va cîștiga, în această întrecere a privirilor, Bertini, care va degaja

Singura minge pe care Răducanu nu a putut-o opri...
Foto: I. DAVID

Comportarea jucătorilor

De la bun început să recunoaștem că n-a fost deloc ușor să încheagăm, pentru ultimul meci oficial al sezonului, echipa care să ne reprezinte în partida cu Italia. Colectivul de antrenori și specialiști a făcut fel și fel de investigații, fel și fel de încercări, pînă a ajuns la această formulă, poate singura posibilă la ora actuală.

Din echipa care a evoluat duminică, am reținut jocul bun făcut de **Răducanu, Nunweiller III, Barbu, Gherghelі** și parțial al lui **Nunweiller VI.**

Iată acum pe scurt, observațiile făcute pe fiecare jucător în parte:

RĂDUCANU. Debutul său, făcut la puțin timp după împlinirea a 21 de ani, a fost de bun augur. În ciuda fizicului impresionant, rapiditatea dovedită cogitînd și supleje în puținele intervenții. El este prototipul jucătorului stăpîn pe situație în orice moment, care nu cunoaște florii tracului. Amintiți-vă numai de acel minut în care Răducanu a „țeșut" golul lui Bulgarelli.

LUPESCU. A jucat în nota obișnuită a ultimelor etape de campionat, dînd să crepășească calificativul de satisfăcător. A avut unele pe-

rioade care a reacție, Pascu du-l pe drum. licitările din acest amprenta pe

NUNWEILLER una, extrem lucid și mereu răște ultima de echipă! Est care, atunci c aduce însăși periculoase el

BARBU. La „ultimă oră", sarcinile încr bitios, calm, cursul partidei calități remar tral, dînd astfe colegului său o teanu a trecu și a dovedit el.

MOCANU. J perioade bune, bune. Rigiditat decizie în inte fectuos în fata din cauza ezit cindva, ne-am

GHERGHELI ca de obicei, și a avansat ginea careului inițiat cîteva masse, din păc gelile lui se finalte și unce în fața porții

NĂFTĂNĂILĂ. Comportarea carecum bună din ultimul meci de verificare cu Politehnica, l-a titularizat pe brașovean pe acest post. În meciul cu Italia ne-a edificat pe deplin asupra limitelor sale. Din cînci pase, patru le-a trimis la adversar: depășire lentă, lipsă de intuiție.

LUCESCU. Cînd a jucat pe stînga, avea scuze. Acum, acționînd pe partea dreaptă, ne-a pus pe gînduri. E drept, s-a zbătut, dar driblingul său nu are acuratețea și spontaneitatea lui Pîrcălab, de pildă. O mare greșeală făcută: a încercat zadarnic să-l păcălească cu mișcări naive pe experimentatul Facchetti care l-a pîndit cu ochi pe pisică.

DUMITRIU II. Cea mai mare dezamăgire. Jucătorul în care s-au pus cele mai mari speranțe a uitat, într-o singură zi, fenicle și dribblingul — singură dată, în repriza întîi, l-a „întors" pe Guarneri, în rest a fost aproape anonim. Dumitriu nu a mai dovedit aceeași tenacitate ca în unele meciuri de campionat, s-a mișcat cu încetinitorul, n-a încercat „un-doi"-uri cu Ionescu (aceasta a fost de fapt rațiunea selecționării cuplului rapidist!). Deși inter-un asemenea meci, jucat acasă, nu-ți arăți valoarea, atunci ce garanție mai prezinți pentru selecționeri în viitor?

ION IONESCU. A alergat în stînga și în dreapta, urmărit îndeaproape de Gori, dar izolat, cu acțiuni purtate de unul singur, n-a putut să perforeze betonul din fața porții italiene. Așa cum Dumitriu nu l-a căutat pe el, nici el nu l-a căutat pe Dumitriu.

NUNWEILLER VI. Util la mijlocul terenului pentru ideea de joc preconizată. A cheltuit multă energie în dorința de a realiza ceva. Nu ne-a plăcut atunci cînd s-a hazardat în dribling prelungit, ceea ce i-a diminuat capacitatea de efort și a dat posibilitatea adversarului să-și regrupeze forțele.

Acestea sînt caracterizările telegrafice ale comportării jucătorilor noștri. După cum se vede, ele se referă atît la punțiele lucrurii pozitive, observate pe parcursul jocului cît și la lipsurile evidente care ne-au împiedicat să obținem, în fața „azzurrilor" un rezultat onorabil. Sînt, mai mult sau mai puțin exact, aceleași lipsuri pe care le-am înșiruit și cu alte prilejuri în jocul purtătorilor tricoului reprezentativ.

Stelian TRANDAFIRESCU

Plonjonul lui Pascutti, în fața propriei porți, în minutele cînd l-a inlocuit — ca fundaș — pe Facchetti
Foto: V. RANGA

Cum au văzut ei jocul

În armata de suporteri (români și italieni), ziariști, tehnicieni, medici etc. care-i înconjurau pe fotbaliștii echipelor Italiei și Romîniei imediat după meci, smulgerea unor declarații era o problemă destul de dificilă. Inspirat de inițiativa unui coleg de la „Gazetta dello Sport", i-am urmat pe fotbaliști pînă la dușuri, unde trei dintre jucătorii „cu nume" dintre cei care cu cîteva minute înainte evoluaseră pe gazonul stadionului „23 August" ne-au dat următoarele declarații:

ARMANDO PICCHI: *„Publicul bucureștean este, desigur, decepționat de evoluția noastră. Are dreptate. Nu vreau să invoc scuze dar am să încerc singura explicație din lume pe care o pot oferi ochilor critici din România ca și din Italia. Sîntem OBOSIȚI. Am avut un campionat greu, un program de meciuri internaționale foarte încărcat, toate meciuri în care trebuie să fii la înălțimea „firmei", fie că este vorba de cea a Italiei, fie că este vorba de cea a lui Inter etc. În consecință, meciul cu România l-am abordat cu multă voință dar cu mai puțină condiție fizică, mai puțină forță. Ambele aspecte creiază au ieșit destul de pregnant în relief în evoluția echipei noastre care s-a străduit să transeze în favoarea sa partida printr-un efort de luciditate care să-i confere controlul de ansamblu al jocului. Întrebîndu-l ce părere are despre hențul comis în careu în minutul 36 de Gori, Picchi a răspuns fără ezitare: „A fost penalti! Gori și-a preluat mingea cu mîna astfel că atacul Arribas ar fi dictat 11 m. n-am fi avut nici o obiecțiune!" Nu este mai puțin adevărat că în repriza a doua Zigoni a fost faultat în fața careului de 16 m. dar probabil că arbitrul a „închis ochii" dintr-un spirit de compensație.*

Una peste alta, ca să fiu foarte sincer, consider că am obținut o victorie „subțire", dar pe care o merităm".

NUNWEILLER III (căpitanul echipei noastre): *„N-am cîștigat nici de data aceasta în fața italienilor, deși toți băieții au dorit mult victoria. Dar nu odată s-a dovedit că nu e suficientă numai dorința. Într-o confruntare aparent echilibrată, capacitatea personală a fiecărui jucător a fost decisivă. Fără să ne dorim în ansamblu, italienii ne-au fost superiori — individual luați — în usurința cu care au manevrat balonul. Toți sînt meșteri desăvîrșiți în „preducerea" mingii și mai cu seamă noi, apărătorii, am simțit nemijlocit acest lucru. Pleacă de la o asemenea realitate, socotesc că victoria lor nu poate fi contestată.*

Susțin totuși că am fi putut cîștiga dacă atacul nostru și-ar fi făcut datoria sau, mai bine zis, dacă ar fi jucat așa cum trebuie: pe poartă, șutînd des și din orice poziție, necomplicîndu-se în sterile și exasperante conduceri de balon care permiteau „azzurrilor" să se regrupeze și să stingă moment inițial

RIVERA: *„E cîștigat pentru mai mult „cap internațională a iri (ierți-mi-l spunîndu-și cu este părerea m echilibrat, atu desemnat învin*

Și acum, cît la ziariști:

NANDO MA tatorul telev *„Pentru noi, tele, meciul a cu timp sufic chiar cu prete de dictiune jucător. Pentr reprezentat lusa zultatul real d egalitate".*

ENRICO AN rul radiolui *pierdut nici un gerea memorabi zentativei R.P. campionatul m cu mine pe ini n-a reprezenta tală în capita făcut excepție iere de sezon.*

EMILIO Gazzetta dello *„Unsprezecele mentul căderii lor români spre și o sprintat. merit".*

ERI — comentato alian: *„Deși n-am meci de la înfrî în fața repre Coreene, de la ndial, pot să spun nă că nici un joc o satisfacție to ul calitate. N-a nici această înche-*

IOLANTI („La sport" — Milano): *nostru a simțit mo fizice a fotbaliștilor sfîrșitul meciului Este singurul lor*

MECIUL ÎN CIFRE

	ROMÂNIA			ITALIA		
	R.I	R.II	Total	R.I	R.II	Total
Cornere	5	5	10	3	5	8
Șuturi pe poartă	1	0	1	2	2	4
Șuturi afară	6	5	11	2	2	4
Faulturi	5	3	8	5	7	12
Auturi	7	9	16	5	10	15
Ofsaiduri	0	0	0	4	1	5
Hențuri	0	0	0	0	1	1

Ce am putea adăuga la aceste cifre, care vorbesc destul de clar despre un meci care n-a depășit nici un moment limitele modestului? Doar o subliniere specială pentru ineficacitatea totală a liniei noastre de atac (un singur șut pe poartă!), însoțit de amănuntul (pe care nu-l poate cuprinde situația de mai sus) că 7 din cele 12 șuturi spre poartă au fost opera mijlocașilor și a lui Lupescu, că Ionescu, Dumitriu și Lucescu au tras cîte un șut, iar Nunweiller VI două... Foarte puțin au șutat și italienii, dar ei au nimerit poarta în proporție de 50%.

CLASAMENT

Cu jocul de duminică, echipa noastră reprezentativă și-a încheiat seria meciurilor din grupa a VI-a a celei de-a treia ediție a campionatului Europei. Ea a ieșit din competiție și așteaptă acum să vadă ce loc va ocupa în clasamentul grupei. Ceea ce se va întîmpla după consumarea partidelor duble Italia — Elveția și Elveția — Cipru. Pînă atunci, situația în clasament este următoarea:

1. ITALIA	8	8	0	0	6—1	16
2. România	6	8	0	6	18—14	6
3. Elveția	2	1	0	1	9—5	2
4. Cipru	8	0	0	8	1—14	0

DE CE A FOST SCOS DAN COE DIN LOTUL REPREZENTATIV

Chiar în preajma întîlnirii România — Italia, F.R.F. *a decis scoaterea din lotul reprezentativ a lui* Dan Coe *și înlocuirea lui în echipa reprezentativă cu* Barbu. *Motivele care au dus la această măsură putin obișnuită la noi au fost:*

— nesupunerea la programul de pregătire a lotului reprezentativ, program pe care toți ceilalți componenți l-au urmat cu strictețe.

— atitudine necorespunzătoare față de antrenorii lotului care au propus în unanimitate scoaterea lui din lot.

De altfel și la meciul de antrenament din miercurea care a precedat întîlnirea, jocul cu Politehnica București, Dan *a dovedit dezinteres față de pregătire.*

Socotim că măsura forului de specialitate a fost justă și că ea trebuie urmată și de alte asemenea hotărîri față de abaterile de la disciplină, indiferent cine le comite și în ce moment se produc, fiindcă numai astfel vor avea efectul pilduitor atît de necesar.

Desen de NEAGU RADULESCU

Finalizare tipică

Benzina, ah, benzina! Ce facem cu benzina!

UN PUNCT DE VEDERE NEUTRU

Articol scris de trimisul special al revistei „France Football" J. PH. RETHACKER

Să vorbim mai întîi despre meciul propriu-zis; să vorbim pentru a spune că dacă italienii au meritat victoria, nu ne-au convins totuși prea mult asupra valorii și randamentului echipei lor naționale. Există totdeauna o mare diferență între „squadra azzurra" și marile cluburi de fotbal ca Inter, Juventus sau Bologna. Este eterna problemă a țărilor latine cu fotbal profesionist și în această privință lucrurile nu stau deosebit nici în Franța și Spania.

Să vorbim despre acest meci, pentru a ne spune părerea asupra penalitului care ar fi putut fi acordat în prima repriză în urma unui henț comis, se pare intenționat, de către Gori. Dar, arbitrul Arribas ar fi putut și ar fi trebuit să acorde de asemenea penalti atunci cînd Zigoni a fost trîntit în careul român în min. 69 și atunci cînd, în ultimul minut al meciului, Ionescu a fost oprit în mod nereglamentar în interiorul careului, de către Guarneri. Dar cine a văzut pînă acum vreun arbitru acordînd trei lovituri de la 11 m. într-un meci de Cupa Europei? Vai, de trei ori vai, conducătorii meciurilor rămîn judecători timizi și prudenți. Din această cauză, ei lasă cea mai mare parte a acțiunilor să se desfășoare fizică. Căci el este — alături de Pîrcălab și poate Ionescu — singurul fotbalist român capabil să rivalizeze cu cei mai buni străini.

★

Ionescu m-a surprins duminică prin jocul său întreprinzător, prin ușurința de a-și depăși adversarii și de a se înfiltra în apărările cele mai aglomerate. Din păcate (și îmi permit această remarcă) mi se pare foarte riscant în fotbalul modern, atît de acrimonios pe plan atletic, să alinieci un cuplu de atacanți centrali — Dumitriu — Ionescu, ale căror calități individuale nu se completează, amîndoi fiind de mici dimensiuni, destul de „ușori", vioi și abili, e adevărat, însă foarte vulnerabili în fața unui marcaj individual strîns, cum a fost cel practicat de Bertini și Guarneri. Poate că ei ar fi reușit ceva în fața unei apărări în linie. Dar se știe că în afară de Franța acest sistem de joc, visător și romantic, bun pentru meciuri amicale, nu mai este utilizat de nici o altă echipă națională. Ar trebui deci revăzut fie Ionescu fie Dumitriu flancat de un coleg de echipă mai solid, mai puternic, mai bine înarmat pentru lupta de avangardă.

★

Fiindcă trebuie totuși să vorbim și de tactică, as vrea să insist asupra calităților ofensive ale „lăcătușul" utilizat și practicat duminică de „squadra azzurra". N-a fost deloc o simplă întîmplare că golul victoriei a fost marcat de un stoper care deține în echipa națională rolul pe care la Inter îl joacă Bedin. Dar Bertini n-a fost singurul apărător care s-a avîntat în atac. Ați văzut cum Facchetti și Gori s-au transformat în veritabili atacanți, capabili să dribleze unul sau doi adversari și să străpungă o apărare. Aceasta poate fi socotită o reabilitare a „lăcătușului" atît de criticat și atît de criticabil cînd se limitează a fi un sistem permanent distructiv și negativ. Am văzut la Inter jucînd la Budapesta împotriva lui Vasas în această primăvară și pot să spun că acest „catenaccio", cînd este practicat într-un spirit sănătos, este și o armă de atac.

★

În ultima vreme am ajuns să cunosc și să apreciez fotbalul român și cred că este în creștere. De aceea trebuie să aibă cît mai multe contacte cu străinătatea dar înainte de toate, acestui fotbal îi trebuie să se apiece mai mult asupra problemelor sale interne.

Mai întîi, TINERETUL. Nu știu dacă fotbalul în școală este alci o obligație. Dar știu sigur că în Franța dispariția mingilor de fotbal din curțile școlilor a făcut cel mai mare rău fotbalului din țara mea. Pe copiii care încep să joace fotbal trebuie să-i învarmăm însă în toate domeniile. Duminică, în pauza meciului, am asistat la un spectacol oferit de tineret de la Centrul de copii „23 August". I-am văzut executînd procedee tehnice valoroase, unele chiar de virtuozitate, și am fost impresionat de driblingurile și fentele de care le etalau. Dar, în același timp, am fost și puțin îngrijorat de tendința lor de a face „artă pentru artă" și mă întreb dacă nu este periculos de a-i lăsa să meargă atît de departe. Vor putea ei în 15 sau 20 de ani să-și simplifice jocul după cerințele fotbalului modern? Rămîne ca la aceasta să răspundă antrenorii români. Ei sînt mai bine plasați decît mine pentru a cunoaște lucrurile.

★

Și acum, PROFESIONISMUL. Se poate, în 1967, spera în obținerea de rezultate, se poate lupta cu arme egale cu străinătatea, se poate progresa în continuare, făcînd amatorism în fotbal?

Se pot construi baraje, poduri, case cu 20 de etaje cu ajutorul ingineri care nu sînt de meserie? Poți vindeca bolnavi cu falsi chirurgi? Și poți juca fotbal la nivel internațional pe bază de simplă plăcere, între două cursuri universitare sau două zile de birou?

Fotbalul de competiție superioară cere azi o pregătire, o grijă, o muncă de fiecare moment, fie la nivelul cluburilor, pentru C.C.E., fie la nivelul echipei naționale. Poate că nu sînt eu cel mai în măsură să ridic această problemă dar cunoscînd că fotbalul românesc are statut amator, mă întreb dacă fotbaliștii români, purtători ai drapelului celui mai popular sport din această țară, sînt perfect înarmați pentru a rivaliza cu fotbaliștii din alte țări.

Cred că este una din problemele fotbalului care prezintă o mare dificultate în rezolvare. Urez conducătorilor federației dv. să găsească formula cea mai bună.

În rest, aș vrea să mai adaug că în ceea ce privește fotbalul și noi francezii avem, de luni și de ani, aceleași probleme și aceleași griji.